

nägi, et weike loit juba wäljas oli. Walgus kaswatab julgust, kuidas igaüks enesest teab. Uida: mees ei olnud koido walget pilul filmal äratunud, kui tema julgust oma pea kõrgemale tõstis ja ümber hakanas waatama. Kas sa imet nääd? — Miikau: gele kui film ulatas ei olnud siin muud elawat hinge, kui tema kolm seltsimeest. Isand oli täkuga jeltsis kui maa põhja waonud, et mehest ega hobust mitte riismeid järel ei olnud jäänud. Püsti kargades hüüdis aidamees: „Tõusele ülesse! — on meistri kõige täkuga wiinud!“ Kolm pead tõusid ühekorraga murult, tõrjusid filmi ja waatasid imes: lades üks teise peale, kui tahaksid küsida: mis se lugu tähendab?”

Paar filmapilko ilmumine olid mehed neljakeste jastul ja tormasid sedamaid rahahango peole, imeliko lugu waatama. Uus rõem ja lootus tuli neil südamesse, kui rahakasti terwelt õõsel kaewatud haugus leidsiwad. Mis ka õnnetumal kombel meistri isandale wõis juhtund olewad: warandus jäi ommetegi neile päranduseks. Mehed hakasid ühel nõuul rahakasti wälja kangutama, ja kui se asi neil wõimalik ei olnud, raud kangidega kasti kaant lõhkuma. Lõki ära pärast jõudsid nemad ühe kaele laua raudwitsa alt wälja kangutada.

Uga kes jõnaks nende chmatust ja wihatust ülestunnistada, kui nemad rahakasti waadates, muud filma ei saanud, kui hulga wähamaid ja suuremaid munakiwisi, misga kasti põhjast sõrwani täidetud oli.

Kui ehk esimesel filmapilgul nõrk lootus neid petis, et kurtiwaim meistrid wies raha kiwideks wõis moon: danud olla, siiski märkasid nemad ilmumine selgeste, kui hobuse labja jäljed neil nähtawale tõusid, et kelm raha ja hobusega oma teed läinud, ja nende uskliko kerget meelt oli petnud. Kõige wihasem näitas Hans, ehk temal lül midagi waranduse labjo ei olnud, sest labja Willem oli tema osa wäljamaksnud. — Hans ütles: „Mina ei taha enne püüda ega puhata, kunni kelmi kinni saan, ehk peaksin ma maa ilma otsani teda tagasihotama. Wõllaroog peab oma teenitust nuhtlust leidma ja kaarnadele sõõdiks saama. Miks tema auusaid mechi tuli tüsšama.“

Kubjas lubas Hansule oma noore sõrwi ruuna anda, mis üks wäike hobune oli ja misga Hans kiiremolt warga jälgi wõis taga ajada. „Wana Willem räägib igaühele tõi,“ ütles kubjas, „olgo jaks ehk talupoeg, Willem neid ei karda, tema kufur on rassem, kuida wana kadunt herra ütles. Selle pärast kui meie wara ja hobuse warga kätte saate, luban teile tütre, wõike kumma tohate.“

Hans tõtas weel seljamal hommikul teele. Wõl: der ja aidamees läksid kohto herra juure warga lugu ülesandma, aga et nemad tõi ei usaldanud ülestunnistada, sellepärast ei lausunud nad raha: hango leidmisest sõna, waid ütlesid, et üks hulguš kogemata neile tulnud, raha, muud wara ja hobuse warastanud, selle peale oma teed läinud.